27/05/2020

Τα θαύματα του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου

/ Ορθόδοξες Προβολές

«Θαυμάτων σε θησαυρόν επίσταμαι, και πηγήν των αγαθών Ιωάννη αρρωστιών, ιατρεύοντα πάθη, και ενεργείας δαιμόνων ελαύνοντα· και δέομαι σωθήναι νυν, εκ φθοράς με κακών, χαριτώνυμε».

Θαύμα ονομάζεται ένα παράδοξο, ανεξήγητο περιστατικό, το όποιο προκαλεί έκπληξη, γιατί είναι μια πρόκληση προς τους φυσικούς νόμους. Θαύμα σημαίνει επιτεύξεις «αδύνατες» στον άνθρωπο. Η Αγία Γραφή αναγνωρίζει παντού το χέρι του Θεού, πού εκδηλώνει σ' όσους τον εμπιστεύονται τη δύναμη και την αγάπη Του. Το σύμπαν της δημιουργίας με τη σταθερή του τάξη είναι «θαυμάσιον», όπως και οι έκτακτες επεμβάσεις του Θεού στην Ιστορία. Το θαύμα προϋποθέτει την πίστη, αλλά ταυτόχρονα και την εμπεδώνει. Ο Ιησούς Χριστός εκδηλώνει με τα θαύματά του ότι η Βασιλεία που αναγγέλθηκε από τούς προφήτες είναι παρούσα στο πρόσωπο Του. Τα θαύματα αποδεικνύουν τη θεότητα του Ιησού, δεν είναι

αυθαίρετα και επιδεικτικά σημεία. Διαβεβαιώνει τους μαθητάς του ότι όποιος πιστεύει σ’ Αυτόν θα κάμει όσα Εκείνος θαυμαστά και ακόμη μεγαλύτερα, ενώ, όταν συναντά απιστία και σκληροκαρδία, αρνείται νά πραγματοποιήσει «δυνάμεις πολλάς».

Υπάρχει πάντως και για τη γενεά τη μοιχαλίδα και πονηρή το σημείο ‘Ιωνά του προφήτου, το οποίο όμως, λόγω της απροθύμου διαθέσεώς της, δε φαίνεται να την αγγίζει.

Ο Χριστός δεν έπαυσε να ενεργεί δυνάμεις και θαύματα μέσα στην Εκκλησία. Είχε υποσχεθεί στους αγίους Αποστόλους ότι θα είναι μαζί τους, όλες τις ημέρες της ζωής τους, μέχρι τη συντέλεια του αιώνος και ότι «σημεία τοις πιστεύσασι ταύτα παρακολουθήσει· εν τω ονόματί μου δαιμόνια εκβαλούσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναίς· όφεις αρούσι· καν θανάσιμον τι πίωσιν, ου μη αυτούς βλάψει· επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσι».

Αψευδής, λοιπόν, στις υποσχέσεις Του παρέχει και σήμερα και πάντοτε τις ευεργεσίες Του, ανταποκρινόμενος στα αιτήματα των παιδιών Του. Σ’ αυτή την επικοινωνία αξιοποιούνται οι άγιοι, οι οποίοι ως φίλοι του Χριστού μπορούν να πρεσβεύουν για τους αγωνιζομένους στη γη αδελφούς τους. Και ο Θεός απαντά και πραγματοποιεί «δυνάμεις δια των Αγίων Του των καθ’ εκάστην γενεάν ευαρεστησάντων» Αυτώ.

Θαύματα του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος ως πιστός δούλος του Θεού έχει λάβει το χάρισμα της θαυματουργίας και γι’ αυτό δίκαια θεωρείται από τους πιστούς: προστάτης των πτωχών και των θλιβομένων, λιμάνι που προστατεύει από τους κινδύνους της αλμυρής και τρικυμισμένης θάλασσας του βίου τούτου, σωτηρία στις συμφορές, ποταμός δωρεών ανεξάντλητος, βρύση ευεργεσιών και πηγή Ιαμάτων αέναος. Από τα πάμπολλα θαύματά του αναφέρονται στην παρούσα εργασία ολίγα, ικανά όμως να εμπνεύσουν και να κινήσουν τα χείλη προς δοξολογίαν «...ίνα σε γεραίρω, και πόθω ανυμνώ και προσκυνώ και μεγαλύνω σου “Άγιε, έργα τα θεάρεστα».

Τα θαύματα αυτά, εξακριβωμένα, αποτελούν μια ζωντανή μαρτυρία, απέναντι στην όχι σπάνια τάση πολλών που θεωρούν ξεπερασμένη την έννοια του θαύματος, αλλά και μια προστασία σ’ όσους επιζητούν με επιπολαιότητα και απληστία ψεύτικα θαύματα.

Πιθανότατα προβληματίζουν κι εκείνα τα αλαζονικά και άθρησκα πνεύματα που στέκονται με την σκληρότητα του Φαραώ, χωρίς να περιμένουν τίποτα από έναν άγνωστο Θεό, αγνοώντας ότι «ουκ αδυνατήσει παρά τω θεώ παν ρήμα».

Το παρακάτω θαύμα περιγράφεται στην ασματική ακολουθία του 1897 από τον Ιερομόναχο Διονύσιο, ο όποιος υπήρξε αυτόπτης και αυτοπαθής μάλιστα μάρτυρας ως μαθητής της Ελληνικής Σχολής, η οποία ευρίσκετο παραπλεύρως του Ιερού Ναού του Αγίου Βασιλείου. Μεταφέρουμε αυτολεξεί τη μαρτυρία του:

«Κατά το 1862 έτος, ημέρα Σαββάτω, πρωίας έτι ούσης, και της αναιμάκτου θυσίας εκτελουμένης εν τω άνω ειρημένω Ιερώ Ναώ του εν αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου, ευλαβής τις γυνή, διηγείτο ταις παρεστώσιν εν τω Ναώ γυναιξίν, ότι, χθες κατ' όναρ, είδον τον "Άγιον Ιωάννην, εξελθόντα εκ της λάρνακος αυτού δρομαίον, και κρατούντα αμφοτέραις ταις χερσίν, την στέγην της Ελληνικής Σχολής, ήτις έμελλε να καταρρεύση. Ενώ δε ταύτα έλεγεν αύτη, αίφνης κρότος και θόρυβος ηκούσθη πολύς, και οι εκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα εξήλθον του Ναού, και είδον πράγματι, ότι ολόκληρος η στέγη της Σχολής κατέπεσε και επλάκωσε τους συνελθόντας τέως μαθητάς. Δραμόντες δε πάντες μετά θρήνων, και κλαυθμών, και ανεγείραντες ευθέως την καταπεσούσαν βαρείαν στέγην, εκβάλλουσι τους υπ' αυτήν ταφέντας και καταπλακωθέντας υπέρ τους είκοσι μαθητάς, ζώντας, του θαύματος! και όλως υγιείς. Ερωτήσαντες δε τους μαθητάς, πως τούτο αυτοίς εγένετο και πως εσώθησαν εκ τοιούτου κινδύνου; Απεκρίθησαν ούτοι ότι, «αίφνης ακούσαντες τον σφοδρόν και βίαιον τρυγμόν των δοκών της στέγης και Ιδόντες τον επικείμενον ημίν κίνδυνον πάντες ως εκ συνθήματος και ως υπ' αοράτου χειρός οδηγούμενοι, κατήλθομεν εν στιγμή υπό τα θρανία, εν φόβω και τρόμω και εσχάτη απελπισία Αυθωρεί δ' είτα, πεσούσης εν βοή της σκεπής εφ' ημίν, οι μεν δοκοί της στέγης εστηρίχθησαν, μετά τοσαύτης ύλης, επί των αδυνάτων θρανίων, ημείς δε μείναντες υπό ταύτα, αβλαβείς όλως και απαθείς, παρά προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν». Και ούτω χάριτι Θεού, και αοράτω επιστασία του Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, εσώθησαν τότε τόσα αθώα πλάσματα, άτινα μετά ταύτα ανδρωθέντα, ωφέλη σαν πολυειδώς και ωφελούσιν έτι, την τε ειρημένην Σχολήν και σύμπασαν την ημετέρα πατρίδα».

• Στην Ιερά Μονή Οσίου Δαυίδ του Γέροντος, στις Ροβιές Ευβοίας, εμόνασε ο κατά το έτος 1991 εκδημήσας προς Κύριον, αείμνηστος γέροντας και ηγούμενός της, Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Τσαλίκης. Πρόκειται περί εξαίρετης πνευματικής φυσιογνωμίας, καταξιωμένης στη συνείδηση του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Εκείνος, λοιπόν, ο μακαριστός πατήρ, σε κάποια φάση κρίσιμη της ζωής του είδε θαύμα του Οσίου, το οποίο με ευγνωμοσύνη διηγείτο πάντοτε, προς δόξαν Θεού.

Οι πατέρες της Ιεράς Μονής το περιγράφουν με ακρίβεια και πιστότητα στο βιβλίο που εξέδωσαν προς τιμήν του. Διηγείται ο Γέροντας: «Εμένα που ποτέ άνθρωπος δε με είδε γυμνό, εκτός από τη μητέρα μου, όταν ήμουν παιδάκι, παραχώρησε ο Θεός να με δουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι και να με χειρουργήσουν επανειλημμένως. Δεν ήθελα κατ' αρχάς να πάω σε γιατρό, θεωρώντας ότι είναι ντροπή να δουν το σώμα μου, σώμα Ιερέως.

Ο Γέροντάς μου πατήρ Νικόδημος, μου είπε κάποια φορά:

– Πήγαινε, παιδί μου, στο γιατρό, γιατί ο Θεός θα παραχωρήσει να πέσεις σε σοβαρή πάθηση, γιατί έχεις υπερηφάνεια και δε θέλεις να εξεταστείς.
– Γέροντα, του είπα, τι εστί υπερηφάνεια; Εγώ ντρέπομαι να ξεγυμνωθώ. "Όταν όμως κάποτε με έπιασαν δυνατοί πόνοι και αβάσταχτοι, με το ζώο με κατεβάσανε στη Λίμνη και μετά με έβαλαν στο Νοσοκομείο της Χαλκίδας. Εκεί με εξέτασε ο χειρουργός και είπε επειγόντως να χειρουργηθώ. Ενώ λοιπόν υπέφερα και βρισκόμουν σε βαριά κατάσταση, παρακάλεσα τον "Άγιο Δαβίδ λέγοντας: «"Άγιε μου Δαβίδ, σε παρακαλώ γρήγορα, σε δέκα λεπτά, να είσαι εδώ, να με βοηθήσεις. Καθώς θα έρχεσαι πέρασε από το Προκόπι πάρε μαζί σου και τον "Άγιο Ιωάννη το Ρώσο και ελάτε να με βοηθήσετε τώρα που κινδυνεύω». Αυτά νοερώς προσευχήθηκα. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά, ανοίγει η πόρτα και βλέπω να μπαίνει μέσα ένας Γέροντας ασπρογένειος με πατερίτσα στο χέρι, συνοδευόμενος από έναν νεώτερο ως τριάντα χρονών με ράσο. Με πλησίασαν και με χαιρέτησαν.
-Τι κάνεις, πάτερ Ιάκωβε ; Μας γνωρίζεις ποιοι είμαστε;
-Τι να κάνω πατέρες μου, υποφέρω. Δε σας γνωρίζω. Ποιοι είστε;
-Εγώ είμαι ο Γέρων Δαβίδ και από εδώ ο Ιωάννης ο Ομολογητής, είπε, απευθυνόμενος στο νεώτερο, ο όποιος συγκατένευσε κι έκανε υπόκλιση στον "Άγιο Δαβίδ, ως γεροντότερο και Ιερέα. Μη φοβάσαι, μου είπε ο "Όσιος Δαβίδ, ήρθαμε να σε βοηθήσουμε.

Είδα έλεγε ο Γέροντας- το μέτωπο του αγίου Δαβίδ ότι ήταν ιδρωμένο· τόσο γρήγορα ήρθε ο "Άγιος να με βοηθήσει! Γυρίζω τότε και λέω στο Γέροντά μου, τον πατέρα Νικόδημο, που ήταν δίπλα μου:

-Γέροντα, εδώ είναι ο Άγιος Δαβίδ και ο Άγιος 'Ιωάννης ό Ρώσος.

Σκύβει ο Γέροντάς μου στο αυτί και μου λέει:
-Τι είναι αυτά που λες, χάζεψες; Ποιος Άγιος Δαβίδ μου λες; Μη λες τέτοια πράγματα να μην ακούσουν οι γύρω μας και πουν ότι ο πατήρ Ιάκωβος τάχασε.

“Όταν άκουσα το Γέροντά μου να μου λέει αυτά κατάλαβα ότι δεν έβλεπε τίποτε και σώπασα. Στη συνέχεια καθώς με πήγαιναν στο χειρουργείο είδα τον “Άγιο Δαβίδ ν’ ανοίγει την πόρτα του χειρουργείου με το ραβδί του και να μπαίνει μέσα μαζί με τον “Άγιο Ιωάννη το Ρώσο. Τους είδα να στέκονται κοντά μου στο χειρουργικό τραπέζι. Με τη νάρκωση δεν κατάλαβα τίποτα γιατί κοιμήθηκα. Ο χειρουργός αντιμετώπισε δύσκολη κατάσταση, γιατί χρειάστηκε να μου κάνει τρείς εγχειρήσεις μαζί. Για τη σκωληκοειδίτιδα που είχε σπάσει, για βουβονοκοίλη και σε κάποια άλλα σημεία του σώματός μου χαμηλά. Έτσι με τη βοήθεια των Αγίων και τις φιλότιμες προσπάθειες του καλού χειρουργού σώθηκα. Έλεγα έκτοτε συχνά, πολύ καλός ο χειρουργός· μ’ έσωσε. Όμως, εκ του θαύματος, είδα τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο που μου είπε:

– Σ’ ακούω να λες, Πάτερ μου, όλο για το χειρουργό ότι είναι καλός γιατρός και καλός άνθρωπος. Όσο καλός γιατρός κι αν είναι, το λεπίδι του δεν μπορούσε να σε θεραπεύσει. Εγώ, ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, διετάχθην με τον Άγιο Δαβίδ να σε θεραπεύσω. Ήταν σήμερα να φύγεις, άλλ’ εγώ σε άφησα για την αύριο. Έτσι μ’ αυτήν την παράταση ζω ακόμη, έλεγε ο Γέροντας, γι’ αυτή την αύριο που είπε ο Άγιος».

• Στο περιοδικό «Σύναξη» δημοσιεύονται το 1982 άλλα θαύματα του Αγίου, τα οποία αφηγήθηκε ο Ιερεύς του Ι. Προσκυνήματος π. Ιωάννης Βερνέζος, με βάση κείμενα τα οποία κατέγραψαν και υπέγραψαν οι ιαθέντες, στο βιβλίο θαυμάτων του Ιερού Προσκυνήματος. «Μια μητέρα ελληνίδα έφερε στον κόσμο ένα παιδάκι με μια τρομερή αρρώστια που θα πρέπει να ονομάζεται ακρομεγαλία. Μεγαλώνουν οι σάρκες χωρίς να μεγαλώνουν τα οστά. Η επιστήμη λέει πως λίγα χρόνια ζει ο άνθρωπος μ’ αυτή την τρομερή πάθηση και είναι σαν μια άμορφη μάζα. Η μητέρα αγωνίστηκε εδώ στην Ελλάδα και της υπέδειξαν να πάει στο Παρίσι, σ’ ένα Ινστιτούτο υγείας του παιδιού για να γίνει σχετική έρευνα. Εκεί της είπαν οι Γάλλοι γιατροί πως είναι στις τελευταίες του μέρες το παιδάκι της και ότι πρόκειται να πεθάνει και μάλιστα πως ο θάνατος συμβαίνει με πολύ υψηλό πυρετό. Και πραγματικά, τις μέρες εκείνες παρουσιάστηκε ο υψηλός αυτός πυρετός γύρω στα 41, χωρίς να πέφτει με τίποτα. Η μάνα μόλις το βλέπει έτσι, αρπάζει στην αγκαλιά της το παιδάκι, βγαίνει από το νοσοκομείο και πηγαίνει σ’ ένα μοναστήρι, ορθόδοξο ρωσικό. Πηγαίνει κατ’ ευθείαν στην εικόνα της Παναγίας και με κλάματα αρχίζει να της λέει: Εσύ μάνα, μάνα του Κυρίου, που γνωρίζεις από πόνο, σε ικετεύω ή να γίνει καλά το παιδί μου ή ας το αναπαύσεις εσύ.

Κάποιος Ρώσος πού ήξερε λίγα ελληνικά, ακούει τα παρακάλια της. Την πλησιάζει, βλέπει το παιδάκι της σ’ αυτή την τρομερή κατάσταση και της λέει: Εκεί στην Ελλάδα έχετε έναν πατριώτη μας πολύ θαυματουργό, τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο.

Δεν ξέρω αν πήγες, αλλά πρέπει να πας να τον παρακαλέσεις θερμά. Είναι μεγάλος προστάτης των αρρώστων στην εποχή μας. Έχω μαζί μου την εικόνα του, και θα σταυρώσω το παιδάκι σου με την εικόνα του αυτή και πίστεψε και συ ότι πάνω από την επιστήμη και τους γιατρούς είναι ο Θεός και οι άγιοί του. Βγάζει την εικόνα και ακριβώς την ώρα που την ακουμπά στο μέτωπο του παιδιού, εκείνο σπαρταρά σαν το ψάρι. Κρύος ιδρώτας λούζει ολόκληρο το σώμα του, μουσκεύεται κυριολεκτικά και η μάνα σκύβει να φιλήσει το παιδάκι της από την παρόρμηση να δει αν καίει (απ' τον πυρετό). Το παιδί είναι τελείως δροσερό.

Αρχίζει να κλαίει η μάνα, μαζεύονται και άλλοι μοναχοί και επισκέπτες, παρακαλεί το βράδυ να γίνει μια αγρυπνία για την υγεία του παιδιού. Γίνεται ή αγρυπνία και το παιδί είναι όλη την νύχτα απύρετο. Το πρωί, μετά την αγρυπνία, ξαναγυρίζει στο νοσοκομείο το παιδάκι χωρίς πυρετό. Οι γάλλοι γιατροί λένε έκτακτο επιστημονικό γεγονός, συνεχίζουν την παρακολούθηση και σε τρεις μήνες οι ακτινογραφίες έδειξαν πως τα οστά του παιδιού άρχισαν να μεγαλώνουν κανονικά και μόλις το παιδί περπάτησε η μητέρα το πήρε και ήλθαν στο Προκόπι. Σήμερα το καμαρώνει που πηγαίνει με τα πόδια στο σχολείο και γυρνά το μεσημέρι στο σπίτι, όπως χαρακτηριστικά μας είπε η ίδια. Είναι όπως θέλει ο Θεός. Δεν του παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα και είναι φυσιολογικός άνθρωπος».

• Ένα από τα πιο συγκινητικά θαύματα είναι μ' ένα παιδάκι στην Ιστιαία.

Δεν ξέρω, αλλά φαίνεται ότι ο Άγιος Ιωάννης έχει ιδιαίτερη αδυναμία στα μικρά παιδιά. Έχει κάνει πάρα πολλά θαύματα σε παιδιά. Το παιδάκι γεννήθηκε πάλι με μια τρομερή αναπηρία. Τα πόδια του ήταν γυρισμένα και κολλημένα στις πλάτες του. Οι ωμοπλάτες του παιδιού και τα πόδια ήταν ένα, μία σάρκα. Η επιστήμη με αλλεπάλληλες επεμβάσεις αποκόλλησε τα πόδια, τα έφερε στην ευθεία, αλλά είπαν στους γονείς, μετά από προσπάθειες 3-4 χρόνων, ότι το παιδάκι δε θα περπατήσει, γιατί από τη μέση και κάτω είναι παράλυτο, δεν υπάρχουν νευρώσεις για να συσφίγγουν το παιδί και να το κρατούν όρθιο.

Οι γονείς πήραν το παιδί και γύρισαν στην Ισταία. Άφησαν το παράλυτο παιδάκι στο κρεβάτι, η μητέρα του βγήκε έξω και ο πατέρας του πήγε και στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι του παιδιού, το κοίταξε, άρχισε να κλαίει και θυμήθηκε τον Άγιο Ιωάννη, λέγοντας: «Άγιε μου Γιάννη, δεν θα μπορέσω σαν πατέρας να σηκώσω αυτό το σταυρό σ' όλη μου τη ζωή. Σε ικετεύω να μου πάρεις το σταυρό κάνοντας καλά το παιδί μου. Δεν έχω να φέρω στη χάρη σου τίποτε. Δεν μου έχει μείνει τίποτε άλλο παρά ένα αρνάκι που το βλέπω τώρα εδώ στον κήπο του περιβολιού. Αυτό θα σου φέρω για τάμα, για δώρο στη χάρη σου.»

Κίνησαν με τα πόδια από την Ιστιαία πατέρας και μάνα, δυόμισυ μέρες και νύχτες

δρόμο, πότε ο ένας στον ώμο το παιδί, πότε ο άλλος το αρνί. Έφτασαν στον Άγιο Γιάννη κλαίγοντας, έγινε παράκληση μπροστά στο ιερό λείψανο του Αγίου. Είχαν αφήσει το παιδάκι μπροστά στη λάρνακα, παράλυτο όπως ήταν, ξαπλωμένο. Και το αρνάκι το είχαν δέσει μαζί του, εκεί στον Άγιο κοντά. Τη λάρνακα δεν την ανοίξαμε. Παρακολουθήσαμε το γεγονός. Το βράδυ οι γονείς δεν ήθελαν να πάνε να κοιμηθούν σε σπίτι ή σε ξενοδοχείο παρά ήρθαν απ'έξω από την κλειδωμένη πόρτα της Εκκλησίας.

Περασμένα μεσάνυχτα, πάλι ο πατέρας, αυτός που είχε ζητήσει τη θεραπεία του παιδιού από τον Άγιο, κάτι κατάλαβε και σκούντησε το παιδάκι και το φώναξε με το όνομά του.

Ξυπνάει ή γυναίκα του και του λέει:

– Αναστάση, τι ώρα είναι; Γιατί ξυπνάς το παιδί; Τι το θέλεις;
– Σήκω, γυναίκα, κι ο Άγιος έχει κάνει το θαύμα του. Σήκω παιδάκι μου εκεί στην άκρη κοντά στον νάρθηκα ήταν ένα κανάτι με νερό κι ένα κύπελο.
– Σήκω, παιδάκι μου, να μου ρίξεις λίγο νερό, λέει ο πατέρας στο παιδί, για να δει το θαύμα. Και το παιδάκι σηκώνεται όρθιο κι αρχίζει να κάνει τα πρώτα βήματα της ζωής του. Δεν το άντεξαν οι γονείς κι αρχίζουν να φωνάζουν με δυνατές φωνές μέσα στη νύχτα. Μαζεύεται όλο το χωριό κι αρχίζουν να παρακολουθούν τις κινήσεις του παιδιού. Τώρα είναι πια παληκάρι. Γύρω στα 15 με 17 χρόνια έχουν περάσει. Ένα παληκάρι που κάθε χρόνο, με το ίδιο πάντα τάμα, ένα αρνάκι ζωντανό στην αγκαλιά του, πλησιάζει τον Άγιο, του αφήνει το αρνάκι εκεί μπροστά όπως θυμάται από την πρώτη φορά, ασπάζεται πολλές φορές το ιερό λείψανο και πηγαίνει πάλι στον τόπο του.»

• Ένα μπαστούνι!

Αν έρθετε στο προσκύνημα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, θα δείτε ένα απλό και φτωχό δώρο.Ένα μπαστούνι! Κρέμεται σαν λάφυρο στο προσκυνητάρι, μπροστά στον Όσιο. Το μπαστούνι είναι της γιαγιάς Μαρίας Σιάκα από το Φρέναρο της Αμμοχώστου Κύπρου, που δεκαοκτώ χρόνια ήταν καμπουριασμένη και το πρόσωπό της απείχε λίγο από τη γη. Στις 11 Αυγούστου 1978 την έφεραν οι δικοί της με άλλους εκατό Κυπρίους στον όσιο Ιωάννη. Την σήκωσαν στα χέρια για να προσκυνήσει το ιερό λείψανο. Κοιτάζει η πονεμένη γιαγιά το μακάριο ολόσωμο σκήνωμα και κλαίει ζητώντας για τα πονεμένα γηρατειά λίγη θεϊκή βοήθεια. Είδε ο Άγιος του Θεού το μεγαλείο της ψυχής της, είδε τον πόνο της, αλλά και την πίστη της. Μπροστά στα μάτια όλων, σαν ένα αόρατο χέρι, άρπαξε με τεράστια δύναμη τους ώμους της και αργά άρχισε να της ξεδιπλώνει το σώμα! Τρίζει η σπονδυλική στήλη και παίρνει την πρώτη της θέση! Η γιαγιά είναι όρθια! Οι

συγχωριανοί της κλαίνε. Οι καμπάνες της Εκκλησίας σημαίνουν. Γίνεται ευχαριστήρια παράκληση απ' όλους τους Κυπρίους. Δεν συγκρατούν τα δάκρυά τους. Όποιος έχει τύχει να βρεθεί την ώρα που γίνεται ένα θαύμα μπορεί να καταλάβει ετούτες τις γραμμές. Στο τέλος ακούγεται ή φωνή της γιαγιάς: "ίντα να σου δώσω παλλικάρι μου, Άγιέ μου, είμαι φτωχιάν, θα σου δώσω το μπαστούνι μου, ότι ε μου χρειάζεται μέχριν να πεθάνω!"

Μπαστούνι

Και οι εφημερίδες της Λευκωσίας: «Η Μαρία Σιάκα μετά από το προσκύνημα στην Ελλάδα στον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, μπορεί και βλέπει τους συγχωριανούς της στο πρόσωπο γιατί κυρτωμένη επί δύο σχεδόν δεκαετίες σερνόταν και έβλεπε τη γη. Χάρι στο θαύμα του Αγίου ανορθώθηκε και είναι τελείως καλά».

Στην Εφημερίδα «ΠΑΝΕΥΒΟΪΚΟ ΒΗΜΑ» της 24/8/1978 δημοσιεύεται ή παρακάτω επιστολή – ομολογία της Θεραπευμένης:

Όπως βεβαιώνει η ίδια ΜΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΠΡΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΕ ΤΕΛΕΙΩΣ Μόλις προσκύνησε το σκήνωμα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου"

ΘΑΥΜΑ επί ασθενούς γυναικός από την Κύπρο, έγινε στον ι. ν. του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου. Και μάλιστα με άμεση θεραπεία της ευσεβούς προσκυνήτριας κ. Μαρικούς Π. Σιάκα, την 11η Αυγούστου 1978. Με επιστολή της, η ίδια η δεχθείσα την θαυματουργική χάρη περιγράφει το γεγονός ως εξής:

«Ονομάζομαι Μαρικού Παναγή Σιάκα, κατάγομαι από το Φρέναρο Αμμοχώστου, ετών 73. Υπέφερα από κίρτωση της σπονδυλικής στήλης 15 περίπου χρόνια. Οι γιατροί με είχαν απελπίσει. Αποφάσισα να επισκεφθώ με άλλους Κυπρίους τον Όσιο και Θαυματουργό Άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο. Είχα γίνει ένα «ύψιλον» από την ασθένεια. Με πολλά δάκρυα προσκύνησα και παρακάλεσα τον Άγιο να με θεραπεύση. Φόρεσα και την ζώνη του Αγίου. Κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια ένοιωσα ένα κρύο ιδρώτα να περιλούη το κορμί μου. Μια τρεμούλα και σαν κάποιο αόρατο χέρι να μου βάζη μια σανίδα στο κορμί μου, σαν υποστήλωμα. Ανορθώθηκα αμέσως. Και είπα στο σύζυγό μου ότι έγινα καλά. Ότι δεν έχω τίποτα! Πέταξα αμέσως το ραβδί, το Οποίο δεν είχα αποχωριστή 15 ολόκληρα χρόνια. Δοξάζω τον Θεό και τον Άγιο Ιωάννη για το μεγάλο θαύμα που έκανε.

ΜΑΡΙΑ Π. ΣΙΑΚΑ
Φρέναρος – 'Άμμοχώστου Κύπρου».

• Φανέρωση του Οσίου στο Βασιλικό Χαλκίδας

Στις 4 Σεπτεμβρίου του 1965 αποτυπώθηκε η μορφή του Αγίου, όπως ακριβώς είναι στο Ιερό Λείψανο, επί του τοίχου, σε οικισμό, ο οποίος βρισκόταν στον αύλειο χώρο της οικίας του Αναστάσιου Στυλιανού Παπαφράγκα.

Σύντομα το θαύμα ξεπέρασε τα στενά τοπικά όρια της μικρής κωμόπολης, καθώς οι Αθηναϊκές εφημερίδες βοήθησαν στη διάδοση του.

Να πως το περιγράφει η «ΒΡΑΔΥΝΗ» στίς 17/9/65:

ΘΑΥΜΑ η ΦΑΝΤΑΣΙΑ;

Περίεργον φαινόμενον στην Εύβοια (17-9-1965)

Η κεφαλή του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου απετυπώθη εις τον τοίχον μιας οικίας και θρησκευτικόν δέος κατέχει τους κατοίκους, οι όποιοι αδυνατούν να ερμηνεύσουν το παράδοξον αυτό φαινόμενον. Η αγία μορφή ενεφανίσθη για πρώτη φορά πριν πέντε περίπου ημέρες εις την οικίαν του Αναστασίου Παπαφράγκα ετών 54, γεωργού, και η πρώτη που την αντελήφθη ήταν η θυγατέρα του Στέλλα, η οποία ησχολείτο με το άσπρισμα του δωματίου.

«Είδα ένα κεφάλι στον τοίχο, είπε έντρομη καθώς εξήλθε από την οικία της, είχε όμως λεπτά χαρακτηριστικά κι' ένα χαμόγελο στοργικό». Έτρεξαν αμέσως ο πατέρας της κι' ο αδελφός της, έσπευσαν και οι γείτονες, οι οποίοι ανεγνώρισαν την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου.

Σταυροκοπήθηκαν οι χωρικοί, συνεταράχθη η κωμόπολη και ειδοποιήθηκαν αμέσως και ο εφημέριος Παπα-Δημήτρης και ο Αστυνομικός Σταθμάρχης, οι όποιοι ανέφεραν τούτο, ο μεν ιερεύς εις τον Μητροπολίτην Χαλκίδος κ.κ. Γρηγόριο, ο δε Σταθμάρχης εις τον Διοικητήν Χωροφυλακής Αντισυνταγματάρχην Παναγιωτόπουλον. Μετέβησαν αμέσως εις την κωμόπολιν ο πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως και ο διοικητής της Χωροφυλακής, οι οποίοι, ως εδήλωσαν, είδαν την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου εις τον τοίχον, χωρίς όμως να εκφέρουν καμμίαν γνώμην.

Εν τω μεταξύ το δωμάτιον αυτό του χωρικού έχει μεταβληθεί εις τόπον προσκυνήματος, όπου συρρέουν οι κάτοικοι από τα γύρω χωριά. Πολλοί δε αφήνουν και χρήματα τα οποία μερίμνη επιτροπής που εσχηματίσθη υπό την προεδρίαν του ιερέως, κατατίθενται εις την εκκλησίαν του χωρίου.

Εγνώσθη ότι ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ.κ. Γρηγόριος θα επισκεφθή την οικίαν, δια να διαπιστώση και ο ίδιος το φαινόμενον, εδήλωσε δε σχετικώς ότι:

«Τέτοια φαινόμενα υπάρχουν. Τίποτε δεν μπορούμε να διαψεύσουμε. Όλα είναι δυνατά και ο κόσμος πιστεύει. Από ιδικής μου πλευράς εφρόντισα να αποφευχθή η εκμετάλλευσις. Το μόνο που θα επιτρέψω είναι να κτισθή εκεί ένα μικρό εκκλησάκι».

Σε ανάμνηση του θαύματος, στις 4 Σεπτεμβρίου 1966 θεμελιώθηκε, σε οικόπεδο το οποίο ευρίσκεται παραπλεύρως της οικίας, Ιερός Ναός προς τιμήν του Οσίου Ιωάννου, ο όποιος εγκαινιάσθηκε από τον Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο Α’, την Κυριακή 8 ‘Οκτωβρίου 1978, και στη συνέχεια έγινε ο ενοριακός Ιερός Ναός της δεύτερης ομώνυμης ενορίας του Βασιλικού Χαλκίδος.

Ο Ιερός Ναός πανηγυρίζει στις 27 Μαΐου, αλλά και την πρώτη Κυριακή εκάστου Σεπτεμβρίου, επέτειο της αγιοφανείας, με συμμετοχή χιλιάδων πιστών.

• Ο Μητροπολίτης Χαλκίδος Χρυσόστομος Α’, με την υπ’ αριθμ. πρωτ. 1609/17-11-1978 εγκύκλιο του προς τους αιδεσιμωτάτους Εφημερίους και τους ευσεβείς Χριστιανούς της Ιεράς Μητροπόλεως κοινοποιεί δύο ακόμη θαύματα του Οσίου.

1)«…Τον περασμένο χειμώνα ένα ελληνικό πλοίο στην Βόρειο θάλασσα φορτωμένο πηγαίνει για λιμάνι των Κάτω Χωρών. Στη μέση του πελάγους πέφτουν σε φοβερό κυκλώνα. Το ραντάρ δεν λειτουργεί. Το πλοίο από στιγμή σε στιγμή καταποντίζεται. Ο κυβερνήτης έμπειρος ναυτικός βλέπει, ότι πράγματι δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας. Κάποιος του είχε πει ότι υπάρχει ένας ολόσωμος Άγιος, Όσιος Ιωάννης Ρώσσος είναι το όνομά του, που ό,τι του ζητήσεις με πίστη σου το κάνει. Το θυμήθηκε αυτό ο κυβερνήτης και μέσα στη λαίλαπα της καταστροφής προσεύχεται στον άγνωστο του Άγιο Ιωάννη και του λέγει: «Μεγάλε Άγιε του Θεού, που δεν σε έχω γνωρίσει, προσεύχομαι απόψε σ’ εσένα, όχι για να σώσεις τον εαυτό μου που είμαι πλοίαρχος, όχι για το πλοίο που στοιχίζει εκατομμύρια, αλλά προσεύχομαι γι’ αυτούς τους πονεμένους ναυτικούς πού ξενιτεύτηκαν, για να ζήσουν τις φτωχές τους οικογένειες και αυτή τη στιγμή πνίγονται. Έλα Άγιε του Θεού και κράτησε αυτό το πλοίο για να μη χαθεί στα έγκατα του πελάγους».

Αρχίζει να ξημερώνει. Το πλοίο με το πρώτο φως της ημέρας βρίσκεται μέσα στο λιμάνι που ήθελε να πάει, πλευρισμένο στην προκυμαία σαν κάποιος έμπειρος πλοηγός να το είχε οδηγήσει με επιδεξιότητα εκεί. Ο πλοίαρχος που είδε ότι και με τις καλύτερες συνθήκες δεν θα μπορούσε να φτάσει το πλοίο εκεί καταλαμβάνεται από δέος. Τηλεφωνεί στην πλοιοκτήτρια εταιρία στον Πειραιά, ότι αδυνατεί να παραμείνει στην εργασία του. Αλλοιωμένος από την θεία εμπειρία, με αεροπλάνο φθάνει στην Ελλάδα και ταπεινός προσκυνητής γονατίζει μπροστά στο πανσεβάσμιο σκεύος του Αγίου Πνεύματος, το Ιερό Λείψανο του Οσίου. Ζει την αλήθεια του Θεού που δεν υπάρχουν λόγια να μας την εκφράσει. Ανοίγει την

καρδιά του και προσφέρει στον Όσιο Ιωάννη υλικά δώρα αξίας δύο εκατοντάδων χιλιάδων, ένα αρτοφόριο, ένα Άγιο Ποτήριο, ένα Ιερό Ευαγγέλιο, ένα Σταυρό ευλογίας και ένα θυμιατό, για να είναι μάρτυρες αυτής της Θείας μετοχής που έζησε».

2)«Στις 14-10-1978 η νεαρή κυρία Φρειδερίκη Γεωργίου, κάτοικος Αγίας Βαρβάρας Αιγάλεω, οδός Ρόδου 24, που βρίσκεται δύο χρόνια με παραλυσία και με φοβερούς πόνους στο κεφάλι και με την απελπιστική διάγνωση των καθηγητών, ότι η αρρώστεια της είναι αγιάτρευτη, αφού έμαθε ότι ο Όσιος εθεράπευσε και την επί μία 15ετία συγκύπτουσα από την Κύπρο, παρεκάλεσε θερμά τον Όσιο Ιωάννη και το Σάββατο αυτό (14-10-1978) στις 5 το πρωί μία ανεπανάληπτη αγιοφάνεια σφραγίζει την ζωή της. Βρίσκεται μπροστά της σαν σε όραμα η μορφή του Οσίου Ιωάννου, που ανοίγοντας τα Άγιά του χέρια της λέγει: «Έλα να σε κάμω καλά». Οι φοβεροί πόνοι από το κεφάλι της εξαφανίστηκαν. Η παραλυσία έφυγε από το σώμα της. Με κλάματα και γεμάτη χαρά σηκώνεται, αγκαλιάζει τους γονείς της, φωνάζουν τους συγγενείς και μετά από τρεις ώρες έφτασαν όλοι ταπεινοί προσκυνηταί, εδώ στον Όσιο Ιωάννη. «Τοις Αγίοις τοις εν τη γη Αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος”.

Και ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης τελειώνει προτρεπτικά τη γνωστοποίηση των θαυμασίων της πίστεως: «Θαυμάστε το μεγαλείο της πίστεώς μας αδελφοί. Γι’αυτό στρέψατε και σεις τις προσευχές σας και τις ελπίδες σας στην Ιερή του Λάρνακα που περιέχει το Ιερό του Λείψανο, το οποίο η Χάρις του Θεού διατηρεί ακέραιο και αφήστε την ψυχή, την καρδιά και το σώμα σας στην ιδιαίτερη και ευλογημένη φροντίδα του Θεού και του Αγίου Του.

Και τότε και μόνον τότε θα νοιώσετε και σεις πως ο Θεός εργάζεται τη σωτηρία μας δια των Αγίων Του, με αγάπη και συμπόνοια όπως και στα παραπάνω αληθινά, αναντίρρητα και συνταρακτικά γεγονότα.

Και τότε θα δώσετε και σεις μαζί με κείνους δόξα στον Τριαδικό Θεό μας, του οποίου η Χάρη και το έλεος εύχομαι να είναι πάντοτε μαζί σας».

• Σε νέο θαύμα του Αγίου αναφέρεται ο πατήρ Π. Δημητράκος, με επιστολή του της 24ης Ιουνίου 2008, προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο: «Σεβασμιώτατε Πάτερ & Δέσποτα, Ως παλαιός ριζαρείτης νυν δε ιερεύς και ακαδημαϊκός εις την Δυτικήν Αυστραλίαν απευθύνομαι εις Υμάς, καθότι είσθε ο μόνος εις του οποίου την πνευματικήν δικαιοδοσίαν ανήκει το προσκύνημα του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου εν Προκοπίω Ευβοίας. Επιθυμώ να σας εξηγήσω εν συντομία τα κάτωθι: Η πρεσβυτέρα μου Σουζάνα Δημητράκου, ως υπεύθυνος εκπαιδευτικός εν Δυτική Αυστραλία και διευθύνουσα το πρόγραμμα ανταλλαγής

ιεροσπουδαστών, υποψηφίων διά τον ιερόν κλήρον, μεταξύ του καθολικού κολλεγίου του Αγίου Καρόλου Δ.Α. και της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, ευχαίς και προτροπαίς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών με τας ευλογίας του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, ευρέθη την 17ην Ιανουαρίου του 2007 με τους καθολικούς φοιτητάς διά προσκύνημα στο Προκόπιον Ευβοίας εις τον Άγιον Ιωάννην τον Ρώσον. Δύο ημέρας προηγουμένως είχεν καταθρυψαλιάσει τούς μεταταρσίους του δεξιού ποδός χωρίς να το γνωρίζη και προσήλθε εις την Θείαν Λειτουργίαν με φρικτούς πόνους θεωρούσα τους πόνους μυϊκούς, καθότι εν μικρό ατύχημα είχε προηγηθή δύο ημέρας προηγουμένως. Επεριπάτει επί 15 ολοκλήρους ημέρας εώς της 29ης Ιανουαρίου με σπασμένο πόδι, όπου ότε επανήλθεν εις Πέρθην Δυτικής Αυστραλίας εισήχθη αμέσως εις το νοσοκομείον όπου και εχρειάσθη 11 μήνες μετά την εγχείρησιν να θεραπευθή. Ουδείς ανελάμβανε την χειρουργικήν επέμβασιν εκ των καλυτέρων επιστημόνων, ίνα μη μειωθώσι ως ακαδημαϊκοί συνάδελφοι διά την αποτυχίαν την εις την σύζυγόν μου, την οποίαν και ανέμενον ως τετελεσμένην, (διά άκρωτηριασμόν).

Όμως ο γλυκύτατος Ιησούς επέτρεψεν πάντα ταύτα προς πνευματικήν ενδυνάμωσιν ημών. Η πίστις στην αγάπη του Κυρίου δι’ ημάς τους αχρείους και αμαρτωλούς, αι συνεχείς ικεσίαι προς τον Αγιόν μας και αι προσευχαί μας οδήγησαν εις την πολύμηνον αλλά τελείαν αποκατάστασιν του σχεδόν κατεστραμένου ποδιου, αφού εξήγαγον μετά από 11 μήνας όλα τα μέταλα, τα οποία είχαν τοποθετηθή αναμένοντας τον τελικόν ακρωτηριασμόν λόγω διαβήτου Β’ και απορρίψεως εκ του οργανισμού ξένου σώματος.

Η κατάσταση της πρεσβυτέρας ήτο οδυνηρά, χειροτέρα της πρώην υπουργού κας Γιανάκου, η οποία υπέφερε από τα ίδια προβλήματα υγείας. Μετά από αυτήν την ευλογημένην έκβασιν των πραγμάτων και διά πρεσβειών του Αγίου Ιωάννου σας αποστέλλω, διά χειρών του διευθύνοντος το πρόγραμμα ανταλλαγής ιεροσπουδαστών της Ριζαρείου Σχολής κ.κ. Παναγιώτου Τσακίρη εκλεκτού φίλου, ευλαβέστατου Χριστιανού και ευλογημένου οικογενειάρχου και αδελφικού φίλου του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, Πολύτιμον Σταυρόν κληρονομήσας από τον πνευματικόν μου πατέρα Μητροπολίτην Κορινθίας κυρόν Παντελεήμονα Καρανικόλα. Ο Βαρύτιμος από καθαρό ασήμι και χρυσόν επιστήθιος Σταυρός άνηκε εις τον επί Γερμανικής κατοχής Μητροπολίτην Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδος κυρόν Παντελεήμονα Φωστίνη, Μητροπολίτην Χίου και πνευματικόν πατέρα του Γέροντός μου.

Σεβασμιώτατε Γέροντα,

Σας παρακαλώ εγώ ο ανάξιος, αυτόν τον πολύτιμον και Τίμιον του Κυρίου Σταυρόν, ο οποίος και ιστορικήν αξίαν έχει, όπως τοποθετηθή διά πάντα και λαμπρύνει το

Ιερόν Λείψανο του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, ως ελαχίστη προσφορά της παθούσης οικογενείας μας, δια τας συνεχείς δεήσεις του Αγίου προς τον Κύριόν μας τον εν ουρανοίς ο Οποίος απέδειξεν το ακατόρθωτον των επιστημόνων ως κατορθωτόν διά τον Θεόν, ώστε οι θεράποντες ιατροί να απορούν εώς της σήμερον. Αι ακτινογραφίαι μαρτυρούν του θαύματος το αληθές. Ο κύριος Παναγιώτης Τσακίρης θα είναι εις την διάθεσίν σας την ώραν που θα θελήσετε μέχρι το τέλος της εβδομάδος διά να σας επιδώσει, το Τάμα της οικογενείας μας διά τον Άγιον, εις τας χείρας σας. Αρκεί να ειδοποιηθή μέσω του γραφείου σας ενώ ευρίσκεσθε εν Αθήναις όπου και κατοικεί...».

Πηγή: Ιερό Προσκύνημα Όσιος Ιωάννης Ρώσος